

Lovforslag nr. L 21. Fremsat den 3. oktober 1991 af skatteministeren (Fogh Rasmussen)

Forslag

til

Lov om ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud (EF-voldgiftskonventionen)

§ 1. Konventionen af 23. juli 1990 om ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud gælder her i landet efter konventionens ikrafttræden.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler med henblik på opfyldelsen af konventionen og bemyndige de statslige eller

kommunale skattemyndigheder til at træffe afgørelser efter denne lov. Ministeren kan fastsætte regler om adgang til at klage over afgørelserne, herunder om, at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ enhed.

Stk. 3. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af skatteministeren.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Baggrunden for lovforslaget

Lovforslaget vil gøre det muligt for Danmark at ratificere EF-konventionen om ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud. Lovforslaget skal samtidig gennemføre den nødvendige lovgivning for at opfylde konventionen. EF-voldgiftskonventionen er optrykt som bilag til lovforslaget.

I forretningsforhold mellem forbundne foretagender, som er beliggende i to forskellige lande, anvendes der undertiden priser, som er forskellige fra dem, der ville være blevet anvendt af uafhængige selskaber. Dette medfører en nedsættelse af det skattepligtige overskud for et af de to foretagender og således en nedbringelse af dets skattebyrde.

Det er grunden til, at skattemyndighederne i så tilfælde regulerer det pågældende foretagendes overskud op til det niveau, som overskuddet ville have haft, hvis de samme forretningsforhold havde fundet sted mellem uafhængige selskaber.

Når et lands skattemyndigheder regulerer et foretagendes overskud, uden at overskuddet for det forbundne foretagende, der er partner i forretningsforholdet, nedsættes tilsvarende i det andet land, er foretagenderne i deres helhed udsat for dobbeltbeskatning. En sådan dobbeltbeskatning vil kunne give anledning til fordrejninger i konkurrencevilkårene og i kapitalbevægelserne, som ellers ikke ville forekomme.

EF-voldgiftskonventionens formål er at ophæve dobbeltbeskatningen snarest muligt. Hvis skattemyndighederne ønsker at regulere et foretagendes overskud, der omfattes af konventionen, skal de i god tid forinden underrette foretagendet herom. Er et af de berørte foretagender ikke indforstået med den påtænkte regulering, kan det iværksætte en procedure, der er opdelt i to trin.

– *Aftaleproceduren*, hvis formål er, at landenes skattemyndigheder kan forhandle sig frem til en aftale om ophævelse af dobbeltbeskatningen.

– *Voldgiftsproceduren*, når aftaleproceduren ikke inden for en frist på to år efter forelæggelsen af sagen for skattemyndighederne har ført til ophævelse af dobbeltbeskatningen. Skattemyndighederne i de lande, hvor de berørte foretagender er beliggende, har pligt til at nedsætte et rådgivende udvalg, der inden 6 måneder skal afgive en udtalelse om, hvordan dobbeltbeskatningen skal ophæves. Når det rådgivende udvalg har afgivet dets udtalelse, har skattemyndighederne inden for en frist på 6 måneder mulighed for på grundlag af udtalelsen og efter fælles aftale at finde frem til en løsning, der fører til en ophævelse af dobbeltbeskatningen. Kun hvis der ikke indgås en aftale mellem landenes skattemyndigheder, er de forpligtede til at handle i overensstemmelse med udtalelsen.

Når den græske dobbeltbeskatningsoverenskomst er blevet ratificeret af Grækenland, har Danmark bilaterale dobbeltbeskatningsoverenskomster med alle medlemslande i EF. Overenskomsterne er udformet på grundlag af OECD's modeldobbeltbeskatningsoverenskomst vedrørende indkomst og formue (modeloverenskomsten).

Modeloverenskomsten har i artikel 9 regler om regulering af fortjeneste ved samhandel mellem forbundne foretagender i de to kontraherende stater. Når der efter artikel 9, stk. 1 er sket en regulering af overskuddet i det ene af de forbundne foretagender, bør der efter stk. 2 ske en modsatrettet regulering i det andet forbundne foretagende. Efter modeloverenskomstens artikel 25 har de to kontraherende stater skattemyndigheder en pligt til om nødvendigt at forhandle om regulering af fortjenesten i de to forbundne foretagender med henblik på at undgå dobbeltbeskatning. Artikel 25 løser imidlertid ikke problemet, hvis de to stater skattemyndigheder ikke kan blive enige.

EF-voldgiftskonventionen udvider på den ene side modeloverenskomstens gensidige aftaleprocedure med en form for voldgiftsprocedure. Det rådgivende udvalg afgiver kun en udtalelse og ingen kendelse, og den endelige beslutning om ophævelse af

dobbeltbeskatningen træffes af de berørte skattemyndigheder og ikke af det rådgivende udvalg.

I forhold til den gensidige aftaleprocedure efter modeloverenskomsten er anvendelsen af EF-voldgiftskonventionen på den anden side begrænset til regulering af forbundne foretagenders overskud eller underskud.

Der er en tæt sammenhæng mellem EF-voldgiftskonventionen og Rådets direktiv om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter (bistandsdirektivet), der blev vedtaget af Rådet den 19. december 1977.

Bestemmelser om gensidig oplysningspligt for skattemyndighederne optages traditionelt, jf. modeloverenskomstens artikel 26, i de bilaterale aftaler til undgåelse af dobbeltbeskatning. Bestemmelserne heri er ikke ensartede, så bistandsdirektivet tilsigtede at tilvejebringe et ensartet grundlag for skattemyndighedernes oplysningspligt. Da bistandsdirektivets ordning for udveksling af oplysninger kunne føre til en vækst i antallet af dobbeltbeskatningstilfælde, især for så vidt angår koncerners interne afregningspriser, tilkendegav Kommissionen, at den ønskede at løse dette problem.

Kommissionen fremsatte derfor forslag til Rådets direktiv om afskaffelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af overskud mellem associerede virksomheder (voldgift). Direktivet blev ikke vedtaget, da Rådet mente, at forholdet snarere burde reguleres af en konvention i henhold til artikel 220 i Romtraktaten end af et direktiv.

EF-voldgiftskonventionen kan således ses som et udtryk for en styrkelse af skatteyderes interesser over for den gensidige oplysningspligt, som bistandsdirektivet pålægger medlemstaternes skattemyndigheder.

Konventionen (90/436/EØF) er bekendtgjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. L 225/10 ff af 20. august 1990.

2. Bemærkninger til de enkelte artikler i konventionen

Selve konventionen består af 22 artikler samt fælleserklæringer og ensidede erklæringer.

Konventionens anvendelsesområde

Efter artikel 1 anvendes konventionen kun på foretagender i en kontraherende stat, hvis dets overskud medregnes eller kan forventes at blive medregnet i overskuddet i et foretagende i en anden kontraherende stat.

Udtrykket »kan forventes« medfører, at et foretagende kan sætte konventionens procedure i gang, så

snart det får meddelelse fra skattemyndighederne om en påtænkt regulering, der kan medføre dobbeltbeskatning.

Det er ikke i konventionen defineret, hvad et foretagende er. Artikel 3, stk. 2 indeholder en almindelig fortolkningsregel, der går ud på, at udtryk, der ikke er definerede i konventionen, skal tillægges den betydning, som det har i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne mellem de pågældende stater.

Hvis dobbeltbeskatningsoverenskomsten er udformet i overensstemmelse med OECD's modeloverenskomst betyder »foretagende i en kontraherende stat« efter modeloverenskomstens artikel 3, stk. 1 c) »et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat«. Udtrykket »en person« dækker både en fysisk person og et selskab. Kommentar nr. 4 til modeloverenskomstens artikel 3 fastslår, at det ikke har været tilstræbt at give en egentlig definition af udtrykket »foretagende«, og at det altid er blevet fortolket i overensstemmelse med bestemmelserne i de kontraherende staters nationale love.

Det er derfor gældende dansk skatteret, der afgør, om en aktivitet er et foretagende. Det beror på en samlet vurdering, om en aktivitet bør behandles som et eller flere foretagender, og der kan ved vurderingen bl.a. tages hensyn til et eventuelt driftsmæssigt og ledelsesmæssigt fællesskab mellem de forskellige aktiviteter.

Efter artikel 1, stk. 2 anses et fast driftssted af et foretagende for selv at være et foretagende i den stat, hvor det er beliggende. Et fast driftssted i en kontraherende stat, der tilhører et foretagende i en stat, der ikke har tiltrådt konventionen, er ikke omfattet. Hvis et dansk selskab f. eks. kontrollerer et canadisk selskab, er transaktioner mellem det danske selskab og et tysk fast driftssted, der tilhører det canadiske selskab, ikke omfattet af konventionen.

Udtrykket »fast driftssted, der tilhører et foretagende i en kontraherende stat, men som er beliggende i en anden kontraherende stat«, skal afgrænses efter reglerne i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne mellem disse stater, jf. konventionens artikel 3, stk. 2.

Transaktioner mellem danske foretagender omfattes ikke af konventionen. Hvis et dansk selskab f. eks. kontrollerer et andet dansk foretagende, der har et fast driftssted i Tyskland, indebærer artikel 1, stk. 2's ligestilling af faste driftssteder med foretagender, at transaktioner mellem det kontrollerende foretagende og det tyske faste driftssted er omfattet af konventionen.

Efter ordlyden skal det faste driftssted være beliggende i en anden kontraherende stat. Det præciseres

i fælleserklæringen til artikel 4, nr. 1, at herved forstås også det tilfælde, hvor en transaktion foretages mellem det ene af foretagenderne og det andet foretagendes faste driftssted, der er beliggende i en tredje kontraherende stat. Kontrollerer f.eks. et dansk selskab et tysk selskab med et fast driftssted i Frankrig, er transaktioner mellem det danske selskab og det faste driftssted i Frankrig omfattet af konventionen.

Efter *artikel 2* finder konventionen anvendelse på indkomstskatter. Derimod omfattes f. eks. stempelafgifter og formueskat ikke. I forbindelse med forhandlingerne om konventionen blev det fastslået, at denne ikke omfatter kulbrintesektoren. Stk. 2 opregner indkomstskatterne for de enkelte lande. Stk. 3 indeholder en bestemmelse, som medtager skatter af samme eller tilsvarende art, som siden vil blive gennemført.

Artikel 3 fastlægger, hvem der er kompetente myndigheder. Stk. 2 indeholder en almindelig fortolkningsregel, hvorefter ethvert udtryk, der ikke er defineret i konventionen, skal tillægges den betydning, som det har i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne mellem den pågældende stater.

Almindelige bestemmelser

Artikel 4 indeholder regler for, hvornår skattemyndighederne kan regulere forbundne foretagenders overskud. Artikel 4, nr. 1 behandler forbundne foretagender (moder-/datterselskaber og selskaber under fælles kontrol) og bestemmer, at regulering af overskud i disse tilfælde kan finde sted, hvis der er aftalt eller fastsat vilkår for deres kommercielle eller finansielle forbindelser, som afviger fra de vilkår, der ville være aftalt mellem uafhængige foretagender. Artiklen er identisk med OECD modeloverenskomstens artikel 9, stk. 1.

Artikel 4, nr. 2 bestemmer tilsvarende, at regulering af overskud kan finde sted mellem et foretagende i en kontraherende stat og dets faste driftssted, der er beliggende på en anden kontraherende stats område. Der skal til det faste driftssted henføres det overskud, som det ville have opnået, hvis det havde været et særskilt foretagende, som havde drevet samme eller tilsvarende virksomhed under samme eller tilsvarende vilkår, og som under fuldstændig frie forhold havde afsluttet forretninger med det foretagende, hvis faste driftssted det er. Artiklen er i det væsentlige identisk med OECD modeloverenskomstens artikel 7, stk. 2.

Selskabsskattelovens § 12 indeholder hjemmel til at regulere overskud, hvis et i Danmark hjemmehørende selskab, filial eller forening m.v. kontrolleres

af en udenlandsk virksomhed og er underkastet andre vilkår end dem som ville gælde for et uafhængigt foretagende. Overskuddet reguleres med den fortjeneste, som selskabet eller foreningen ville have opnået, hvis det havde været et uafhængigt foretagende, der under frie vilkår afsluttede forretninger med vedkommende udenlandske virksomhed.

Regulering kan endvidere finde sted med hjemmel i statsskattelovens § 4.

Inden for konventionens anvendelsesområde supplerer artikel 4 således selskabsskattelovens § 12 og statsskattelovens § 4 som hjemmel til at regulere foretagenders overskud.

Efter *artikel 5* skal den kompetente myndighed i god tid underrette foretagendet, hvis den ønsker at regulere overskuddet i overensstemmelse med artikel 4. Formålet er, at foretagendet skal have lejlighed til at underrette det andet foretagende, så det kan drøfte reguleringen med skattemyndighederne i den anden stat. Artikel 5 fastslår endvidere, at den påtænkte regulering kan gennemføres, selv om der er givet underretning herom til foretagendet.

Artiklerne 6 – 14 indeholder reglerne om den gensidige aftale- og voldgiftsprocedure.

Efter *artikel 6* kan et foretagende indbringe sagen om overskudsregulering for den kompetente myndighed i den stat, hvor enten foretagendet eller det faste driftssted er beliggende.

Sagen skal indbringes inden tre år efter den første underretning om regulering af overskud fra den kompetente myndighed.

Den kompetente myndighed skal herefter søge at løse sagen ved gensidig aftale med de kompetente myndigheder i den anden stat. Det er en betingelse for at indlede den gensidige aftaleprocedure, at klagen forekommer den kompetente myndighed begrundet.

Reglerne i artikel 6 er i det væsentlige identiske med artikel 25, stk. 1 og 2 i OECD modeloverenskomsten, der heller ikke giver den skattepligtige et ubetinget krav på, at en gensidig aftaleprocedure indledes.

Er de kompetente myndigheder ikke inden to år efter, at foretagendet indbragte sagen, nået til enighed om ophævelse af dobbeltbeskatningen, skal de nedsætte et rådgivende udvalg, der skal afgive en udtalelse om, hvorledes dobbeltbeskatningen skal opheves.

Hvis sagen er indbragt for en domstol, løber to-års fristen først fra det tidspunkt, hvor den afgørelse, som er truffet i sidste instans, er blevet endelig.

Konventionen indeholder to undtagelser til forpligtelsen til at nedsætte det rådgivende udvalg. Den første undtagelse er indeholdt i *artikel 7, stk. 3*, hvor-

efter en stats interne lovgivning ikke tillader den kompetente myndighed at fravige afgørelser, der er truffet af dens retsinstans. I disse tilfælde bestemmer artiklen, at det rådgivende udvalg ikke skal nedsættes, med mindre foretagendet har ladet fristen for søgsmål udløbe eller har givet afkald på dette søgsmål, inden afgørelsen er truffet.

Artikel 7, stk. 3 gælder for de kompetente skattemyndigheder i Danmark. Formålet med reglen er at undgå den situation, at voldgiftsudvalgets udtalelse tvinger de danske skattemyndigheder til at ændre en ansættelse af dansk skattepligtig indkomst som fastsat ved en dansk domstol. Uenighed om fordelingen af det samlede overskud ved transaktioner mellem et foretagende i Danmark og et foretagende i en anden kontraherende stat kan derfor ikke indbringes for et voldgiftsudvalg (af noget af de to foretagender), før det danske foretagende lader fristen for indbringelse for domstolene udløbe, således at domstolene ikke kan tage stilling til de danske myndigheders ansættelse af det danske foretagendes overskud ved transaktionerne.

De kontraherende stater kan uanset nedsættelsen af det rådgivende udvalg vedrørende samme forhold indlede eller fortsætte retsforfølgning eller procedurer med henblik på gennemførelse af administrative sanktioner. Tilsvarende kan foretagender anvende de retsmidler, der hjemles dem i staternes interne lovgivning.

Den anden undtagelse er indeholdt i *artikel 8*, der giver de kompetente myndigheder mulighed for at lade være med at indlede den gensidige aftaleprocedure eller nedsætte det rådgivende udvalg.

Det er en betingelse herfor, at det endeligt fastslås ved en retlig eller administrativ procedure, at et af de berørte foretagender vil kunne idømmes alvorlig straf på grund af handlinger, der giver anledning til en regulering af overskuddet.

I de ensidede erklæringer til *artikel 8* har de kontraherende stater nærmere defineret, hvad der efter intern lovgivning skal forstås ved udtrykket »alvorlig straf«. Danmark har afgrænset begrebet som straf for forsætlig overtrædelse af strafbestemmelser i straffeloven eller særlovgivningen i tilfælde, hvor straffesagen ikke kan afgøres administrativt. Det anføres endvidere i erklæringen, at sager om overtrædelse af strafbestemmelser i skattelovgivningen som hovedregel kan afgøres administrativt, når det skønnes, at overtrædelsen ikke vil medføre højere straf end bøde.

Artikel 8, stk. 2 giver endelig de kompetente myndigheder hjemmel til at suspendere den gensidige aftaleprocedure eller nedsættelsen af det rådgivende udvalg, hvis der samtidig verserer en retlig eller ad-

ministrativ procedure med henblik på at fastslå, om et af de berørte foretagender vil kunne idømmes alvorlig straf på grund af handlinger, som giver anledning til regulering af overskud efter konventionens artikel 4.

Artikel 9 indeholder regler for sammensætningen af det rådgivende udvalg. Det består af to repræsentanter for hver af de pågældende kompetente myndigheder. Det kan aftales, at der kun skal være en repræsentant. Der skal endvidere være et lige antal uafhængige personer, der udpeges eller vælges fra en liste, som opstilles af generalsekretæren for Rådet for De europæiske Fællesskaber. Repræsentanterne og de uafhængige personer vælger ud fra listen en formand, der skal opfylde de betingelser, der kræves for at indtage de højeste dommerembeder i det pågældende land eller være en højt estimeret jurist.

Medlemmerne af det rådgivende udvalg har tavshedspligt angående alle forhold, som de bliver bekendt med under proceduren.

I lighed med hvad der gælder for en gensidig aftaleprocedure, er de berørte foretagender ikke part i forhandlingerne for det rådgivende udvalg. *Artikel 10, stk. 1* bestemmer, at de berørte foretagender kan forelægge det rådgivende udvalg alle oplysninger, beviser eller dokumenter, der forekommer dem nyttige med henblik på den afgørelse, der skal træffes.

På den anden side pålægger artiklen både foretagender og de kompetente myndigheder pligt til at besvare enhver anmodning fra det rådgivende udvalg om at få forelagt oplysninger, beviser eller dokumenter.

Artikel 10, stk. 1 begrænser de kompetente myndigheders forpligtelse til at forelægge oplysninger, beviser eller dokumenter.

De er ikke forpligtede til at udføre forvaltningsakter, der strider mod intern lovgivning eller sædvanlig forvaltningspraksis eller at meddele oplysninger, der ikke kan opnås ifølge intern lovgivning eller sædvanlig forvaltningspraksis. Endelig kan de kompetente myndigheder ikke forpligtes til at meddele oplysninger, som ville røbe kommercielle, industrielle eller faglige hemmeligheder, forretningsmetoder eller oplysninger, hvis meddelelse ville stride mod almene interesser (ordre public).

Konventionen indeholder ikke tilsvarende undtagelsesbestemmelser for de forbundne foretagender. De er dog ikke forpligtede til at tilvejebringe oplysninger, som de ikke er forpligtede til efter den interne lovgivning.

Artikel 10, stk. 2 giver de forbundne foretagender adgang til at blive hørt eller lade sig repræsentere for det rådgivende udvalg. De er pligtige til det, hvis det rådgivende udvalg ønsker det.

Det rådgivende udvalg skal efter *artikel 11* afgive sin udtalelse om, hvorledes dobbeltbeskatningen skal ophæves, senest seks måneder fra den dag, sagen er forelagt det.

Afgørelsen træffes ved simpelt flertal.

Det rådgivende udvalgs procedureomkostninger med undtagelse af de udgifter, som de forbundne foretagender selv har afholdt, fordeles ligeligt mellem de pågældende kontraherende stater.

Konventionen indeholder derimod ikke hjemmel til at tilkende foretagenderne omkostninger, selv om de af det rådgivende udvalg pålægges at besvare anmodninger om at få forelagt oplysninger, beviser eller dokumenter eller de er pligtige til at give møde eller lade sig repræsentere for det rådgivende udvalg.

Artikel 12, stk. 1 fastslår princippet om, at selve afgørelsen om ophævelse af dobbeltbeskatningen, træffes ved fælles aftale mellem de kompetente myndigheder. Afgørelsen skal træffes inden seks måneder fra den dag, det rådgivende udvalg har afgivet sin udtalelse.

Dette princip understreges af stk. 2, der giver de kompetente myndigheder ret til at træffe en afgørelse om ophævelse af dobbeltbeskatningen, der afviger fra det rådgivende udvalgs udtalelse. Hvis de ikke kan nå til enighed herom, skal de træffe en afgørelse, der er i overensstemmelse med udtalelsen.

Artikel 13 fastslår, at den gensidige aftale- og voldgiftsprocedure kan anvendes, selv om de berørte kontraherende stater har truffet endelig bestemmelse med hensyn til beskatningen af overskuddet af en transaktion.

Dobbeltbeskatningen af overskud efter konventionen anses ifølge artikel 14 for ophævet, hvis beskatningen lempes efter eksemptionsmetoden, der behandles i artikel 23A i OECD's modeloverenskomst, eller efter creditmetoden, der behandles i modeloverenskomstens artikel 23B. Det vil afhænge af dobbeltbeskatningsoverenskomstens metodebestemmelse, hvilken af de to metoder der anvendes ved lempelsesberegningen.

Afsluttende bestemmelser

Efter *artikel 15* er konventionen ikke til hinder for

overholdelse af mere omfattende forpligtelser med hensyn til ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud.

Konventionens geografiske anvendelsesområde er beskrevet i *artikel 16*. Konventionen finder ikke anvendelse på Færøerne og Grønland.

Artikel 18 er konventionens ikrafttrædelsesbestemmelse. Den træder i kraft den første dag i den tredje måned efter, at den signatarstat, der som den sidste deponerer sit ratifikationsdokument, har gjort dette. Ikrafttrædelsen er således forskellig fra den, der gælder for gennemførelsen af moder/datterselskabsdirektivet og fusionsdirektivet, der skal gennemføres senest den 1. januar 1992.

Konventionen er efter *artikel 20* tidsbegrænset til fem år. Inden seks måneder før udløbet af denne frist, skal det afgøres, om dens gyldighedsperiode skal forlænges.

3. Provenumæssige og administrative konsekvenser

Den foreslåede udvidelse af den gensidige aftaleprocedure i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med EF-landene med en form for voldgiftsprocedure skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige eller administrative konsekvenser.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Loven opfylder konventionen af 23. juli 1990 om ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud.

Stk. 2 bemyndiger skatteministeren til at fastsætte nærmere regler med henblik på opfyldelsen af konventionen. Udformningen af stk. 2 indebærer endvidere, at afgørelserne omfattes af bekendtgørelse nr. 417 af 6. juni 1991 (klageafkortningsbekendtgørelsen). Det påtænkes at ændre bekendtgørelsen, således at afgørelserne træffes af Told- og Skattestyrelsen.

Efter stk. 3 fastsættes tidspunktet for lovens ikrafttræden af skatteministeren. Det skyldes, at konventionen efter artikel 18 først træder i kraft den tredje måned efter, at den signatarstat, der som den sidste deponerer sit ratifikationsdokument, har gjort dette.

KONVENTION

om ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud

(90/436/EØF)

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER I TRAKTATEN OM OPRETTELSE AF DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE FÆLLESSKAB,

SOM ØNSKER at gennemføre artikel 220 i Traktaten, ifølge hvilken de har forpligtet sig til at indlede forhandlinger for til fordel for deres statsborgere at sikre afskaffelse af dobbeltbeskatning,

SOM TAGER betydningen af ophævelsen af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud i betragtning,

HAR VEDTAGET at indgå denne konvention og har med henblik herpå som befuldmægtigede udpeget:

HANS MAJESTÆT BELGIERNES KONGE:

Philippe de SCHOUTHEETE de Tervarent,
Overordentlig og befuldmægtiget ambassadør;

HENDES MAJESTÆT DANMARKS DRONNING:

Niels Helveg Petersen,
Økonomiminister;

PRÆSIDENTEN FOR FORBUNDSREPUBLIKKEN TYSKLAND:

Theo Waigel,
Forbundsfinansminister;
Jürgen Trumpf,
Overordentlig og befuldmægtiget ambassadør;

PRÆSIDENTEN FOR DEN HELLENSKE REPUBLIK:

Ioannis Palaïokrassas,
Finansminister;

HANS MAJESTÆT KONGEN AF SPANIEN:

Carlos Solchaga Catalán,
Økonomi- og finansminister;

PRÆSIDENTEN FOR DEN FRANSE REPUBLIK:

Jean Vidal,
Overordentlig og befuldmægtiget ambassadør;

PRÆSIDENTEN FOR IRLAND:

Albert Reynolds,
Finansminister;

PRÆSIDENTEN FOR DEN ITALIENSKE REPUBLIK:

Stefano De Luca,
Statssekretær for finansielle anliggender;

HANS KONGELIGE HØJHED STORHERTUGEN AF LUXEMBOURG:

Jean-Claude Juncker,
Budgetminister, finansminister, arbejdsminister;

HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF NEDERLANDENE:

P. C. NIEMAN,
Overordentlig og befuldmægtiget ambassadør;

PRÆSIDENTEN FOR DEN PORTUGISISKE REPUBLIK:

Miguel BELEZA,
Finansminister;

HENDES MAJESTÆT DRONNINGEN AF DET FORENEDE STORBRITANNIEN OG NORDIRLAND:

David H. A. HANNAY KCMG,
Overordentlig og befuldmægtiget ambassadør;

SOM, efter at have udvekslet deres fuldmagter og fundet dem i god og behørig form,

ER, forsamlet i Rådet, BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

KAPITEL I

KONVENTIONENS ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

1. Denne konvention finder anvendelse, når overskud, som med henblik på beskatning indgår i overskuddet i et foretagende i en kontraherende stat, tillige medregnes eller kan forventes at blive medregnet i overskuddet i et foretagende i en anden kontraherende stat, fordi de principper, der er anført i artikel 4 og gennemført enten umiddelbart eller ved hertil svarende bestemmelser i den pågældende medlemsstats lovgivning, ikke er overholdt.

2. I denne konvention anses et fast driftssted, der tilhører et foretagende i en kontraherende stat, men som er beliggende i en anden kontraherende stat, for at være et foretagende i den stat, hvor dette driftssted er beliggende.

3. Stk. 1 finder også anvendelse, hvis et af de pågældende foretagender har haft underskud i stedet for overskud.

Artikel 2

1. Denne konvention finder anvendelse på indkomstskatter.

2. De gældende skatter, som konventionen finder anvendelse på, er især:

a) i Belgien:

- impôt des personnes physiques/personenbelasting
- impôt des sociétés/vennootschapsbelasting
- impôt des personnes morales/rechtspersonenbelasting
- impôt des non-résidents/belasting der niet-verblijfhouders

— taxe communale et taxe d'agglomération additionnelles à l'impôt des personnes physiques/aanvullende gemeentebelasting en agglomeratiebelasting op de personenbelasting

b) i Danmark:

- selskabsskat
- indkomstskat til staten
- kommunal indkomstskat
- amtskommunal indkomstskat
- særlig indkomstskat
- kirkeskat
- udbytteskat
- renteskat
- royaltyskat
- frigørelsesafgift

c) i Tyskland:

- Einkommensteuer
- Körperschaftsteuer
- Gewerbesteuer, når denne er beregnet på grundlag af driftsoverskuddet

d) i Grækenland:

- φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων,
- φόρος εισοδήματος νομικών προσώπων,
- εισφορά υπέρ των επιχειρήσεων ύδρευσης και αποχέτευσης;

e) i Spanien:

- impuesto sobre la renta de las personas físicas
- impuesto sobre sociedades

f) i Frankrig:

- impôt sur le revenu
- impôt sur les sociétés

g) i Irland:

- income tax
- corporation tax

- h) i Italien:
- imposta sul reddito delle persone fisiche
 - imposta sul reddito delle persone giuridiche
 - imposta locale sui redditi
- i) i Luxembourg:
- impôt sur le revenu des personnes physiques
 - impôt sur le revenu des collectivités
 - impôt commercial, når denne er beregnet på grundlag af driftoverskuddet
- j) i Nederlandene:
- inkomstenbelasting
 - vennootschapsbelasting
- k) i Portugal:
- imposto sobre o rendimento das pessoas singulares
 - imposto sobre o rendimento das pessoas colectivas
 - derrama para os municípios sobre o imposto sobre o rendimento das pessoas colectivas
- l) i Det Forenede Kongerige:
- income tax
 - corporation tax.
3. Konventionen finder ligeledes anvendelse på skat af samme eller tilsvarende art, som indføres efter datoen for konventionens undertegnelse som tillæg til eller i stedet for de gældende skatter. De kompetente myndigheder i de kontraherende stater underretter hinanden om de ændringer, der foretages i deres respektive lovgivninger.

KAPITEL II

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Afdeling 1

Definitioner

Artikel 3

1. I denne konvention forstås ved udtrykket »kompetente myndigheder«:

- i Belgien;
de Minister van Financiën eller en befuldmægtiget repræsentant
le Ministre des Finances eller en befuldmægtiget repræsentant,
- i Danmark:
Skatteministeren eller en befuldmægtiget repræsentant

- i Tyskland:
Der Bundesminister der Finanzen eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Grækenland:
Ο Υπουργός των Οικονομικών, eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Spanien:
el Ministro de Economía y Hacienda eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Frankrig:
le Ministre chargé du budget eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Irland:
The Revenue Commissioners eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Italien:
il Ministro delle Finanze eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Luxembourg:
le Ministre des Finances eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Nederlandene:
de Minister van Financiën eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Portugal:
o Ministro das Finanças eller en befuldmægtiget repræsentant
- i Det Forenede Kongerige:
The Commissioners of Inland Revenue eller en befuldmægtiget repræsentant

2. Ethvert udtryk, der ikke er defineret i denne konvention, skal, medmindre andet følger af sammenhængen, tillægges den betydning, som det har i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne mellem de pågældende stater.

Afdeling 2

Principper for regulering af overskud mellem forbundne foretagender og for henførsel af overskud til et fast driftssted

Artikel 4

Følgende principper skal følges ved anvendelsen af denne konvention:

- 1) Såfremt
 - a) et foretagende i én kontraherende stat direkte eller indirekte har del i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i en anden kontraherende stat, eller

Bilag til f. t. l. vedr. EF-voldgiftskonventionen

- b) samme personer direkte eller indirekte har del i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i én kontraherende stat og et foretagende i en anden kontraherende stat,

og der i et af disse tilfælde i forholdet mellem de to foretagender er aftalt eller fastsat vilkår for deres kommercielle eller finansielle forbindelser, som afviger fra de vilkår, der ville være aftalt mellem uafhængige foretagender, kan overskud, som, hvis disse vilkår ikke havde foreligget, ville være tilfaldet et af disse foretagender, men som på grund af vilkårene ikke er tilfaldet dette, medregnes i dette foretagendes overskud og beskattes som sådant.

- 2) Såfremt et foretagende i én kontraherende stat driver virksomhed i en anden kontraherende stat gennem et af sine egne faste driftssteder, der er beliggende på denne anden kontraherende stats område, skal der til det faste driftssted henføres det overskud, som det ville have opnået, såfremt det havde været et særskilt foretagende, som havde drevet samme eller tilsvarende virksomhed under samme eller tilsvarende vilkår, og som under fuldstændig frie forhold havde afsluttet forretninger med det foretagende, hvis faste driftssted det er.

Artikel 5

Såfremt en kontraherende stat ønsker at regulere et foretagendes overskud i overensstemmelse med de i artikel 4 anførte principper, skal den i god tid forinden underrette foretagendet herom og give det lejlighed til at underrette det andet foretagende, således at dette får mulighed for at underrette den anden kontraherende stat.

Den kontraherende stat, der giver en sådan underretning, skal imidlertid ikke være udelukket fra at gennemføre den påtænkte regulering.

Såfremt de to foretagender og den anden kontraherende stat accepterer reguleringen, når de har fået underretning herom, finder artikel 6 og 7 ikke anvendelse.

Afdeling 3

Gensidig aftale og voldgiftsprocedure

Artikel 6

1. Såfremt et foretagende i tilfælde, hvor denne konvention finder anvendelse, mener, at de i artikel 4 anførte principper ikke er blevet overholdt, kan det, uanset hvilke retsmidler der måtte være fastsat i de berørte kontraherende staters interne lovgivning, indbringe sagen for den kompetente myndighed i den kontraherende stat, hvor det er hjemmehørende, eller hvor det faste driftssted er beliggende. Sagen skal indbringes inden tre år efter første underretning om den foranstaltning, der har ført til eller formodes at ville føre til dobbeltbeskatning som omhandlet i artikel 1.

Foretagendet skal samtidig underrette den kompetente myndighed, hvis andre kontraherende stater kan berøres af sagen. Derefter skal den kompetente myndighed straks underrette de kompetente myndigheder i de øvrige kontraherende stater.

2. Hvis klagen forekommer den kompetente myndighed begrundet, og denne ikke selv kan tilvejebringe en tilfredsstillende løsning, skal den søge at løse sagen ved en gensidig aftale med de kompetente myndigheder i alle de øvrige berørte kontraherende stater for derved at undgå dobbeltbeskatning på grundlag af de i artikel 4 anførte principper. Enhver sådan aftale skal gennemføres uden hensyn til, hvilke frister der er fastsat i de berørte kontraherende staters interne lovgivning.

Artikel 7

1. Såfremt det ikke lykkes de pågældende kompetente myndigheder at nå til en aftale om at ophæve dobbeltbeskatningen inden to år fra den dato, på hvilken sagen første gang blev forelagt en af de kompetente myndigheder i henhold til artikel 6, stk. 1, nedsætter de et rådgivende udvalg, som de pålægger at afgive udtalelse om, hvordan denne dobbeltbeskatning skal ophæves.

Foretagenderne kan anvende de retsmidler, der hjemles dem i de pågældende kontraherende staters interne lovgivning; når sagen er indbragt for en domstol, løber den i første afsnit nævnte toårige frist dog fra det tidspunkt, hvor den afgørelse, som er truffet i sidste instans inden for rammerne af de interne retsmidler, er blevet endelig.

2. Den omstændighed, at det rådgivende udvalg har fået sagen forelagt, er ikke til hinder for, at en kontraherende stat vedrørende samme forhold kan indlede eller fortsætte retsforfølgning eller procedurer med henblik på gennemførelse af administrative sanktioner.

3. Hvis en kontraherende stats interne lovgivning ikke tillader de kompetente myndigheder at fravige afgørelser, der er truffet af deres retsinstanser, anvendes stk. 1 ikke, medmindre det forbundne foretagende i denne stat har ladet fristen for anlæggelse af søgsmål udløbe eller har givet afkald på dette søgsmål, inden afgørelsen er truffet. Denne bestemmelse berører ikke søgsmålet, hvis dette vedrører andre forhold end dem, der omhandles i artikel 6.

4. De kompetente myndigheder kan med de pågældende forbundne foretagenders tilslutning aftale at se bort fra fristerne i stk. 1.

5. Såfremt bestemmelserne i stk. 1 til 4 ikke anvendes, berøres de rettigheder, som hver af de forbundne foretagender har i henhold til artikel 6, ikke.

Artikel 8

1. Den kompetente myndighed i en kontraherende stat har ikke pligt til at indlede procedure om gensidig aftale eller

nedsætte det i artikel 7 omhandlede rådgivende udvalg, såfremt det fastslås endeligt ved en retlig eller administrativ procedure, at et af de berørte foretagender vil kunne idømmes alvorlig straf på grund af handlinger, som giver anledning til en regulering af overskuddet, jf. artikel 4.

2. Såfremt en retlig eller administrativ procedure med henblik på at fastslå, hvorvidt et af de berørte foretagender vil kunne idømmes alvorlig straf på grund af handlinger, som giver anledning til en regulering af overskuddet som omhandlet i artikel 4, er i gang samtidig med en af de procedurer, der er omhandlet i artikel 6 og 7, kan de kompetente myndigheder suspendere disse procedurer, indtil den retlige eller administrative procedure er afsluttet.

Artikel 9

1. Det i artikel 7, stk. 1, nævnte rådgivende udvalg består foruden formanden af:

- to repræsentanter for hver af de pågældende kompetente myndigheder; antallet kan efter aftale mellem de kompetente myndigheder nedsættes til en
- et lige antal uafhængige personer, der efter fælles overenskomst eller i mangel heraf ved lodtrækning er udpeget af de pågældende kompetente myndigheder på grundlag af den i stk. 4 nævnte liste.

2. Samtidig med de uafhængige personer udpeges der efter samme regler en stedfortræder for hver af disse for det tilfælde, at de pågældende personer er forhindret i at udføre deres hverv.

3. Såfremt udpegningen sker ved lodtrækning, kan hver af de kompetente myndigheder nægte at acceptere udpegningen af en uafhængig person i tilfælde, som de pågældende kompetente myndigheder på forhånd er blevet enige om ved gensidig aftale, eller i følgende tilfælde:

- såfremt denne person er ansat i en af de pågældende skattemyndigheder eller udøver virksomhed på en af disse myndigheders vegne
- såfremt denne person besidder eller har besiddet en betydelig kapitalandel i den ene eller i begge de forbundne foretagender, eller er eller har været ansat heri eller rådgiver herfor
- såfremt denne person ikke giver tilstrækkelig garanti for upartiskhed ved afgørelsen af den eller de forelagte sager.

4. Der opstilles en liste over alle de uafhængige personer, som de kontraherende stater har udpeget. Med henblik herpå skal hver kontraherende stat udpege fem personer og underrette generalsekretæren for Rådet for De Europæiske Fællesskaber herom.

Disse personer skal være statsborgere i en kontraherende stat og være hjemmehørende i det område, hvor denne konvention finder anvendelse. De skal være sagkyndige og uafhængige.

De kontraherende stater kan foretage ændringer i den i første afsnit nævnte liste. I så fald underretter de straks generalsekretæren for Rådet for De Europæiske Fællesskaber herom.

5. De repræsentanter og uafhængige personer, som er udpeget i overensstemmelse med stk. 1, vælger ud fra den i stk. 4 omhandlede liste en formand; hver af de pågældende kompetente myndigheder har dog ret til i de i stk. 3 nævnte tilfælde at nægte at godkende den således valgte person.

Formanden for det rådgivende udvalg skal opfylde de betingelser, der kræves for at indtage de højeste dommerembeder i det pågældende land, eller være en højt estimeret jurist.

6. Medlemmerne af det rådgivende udvalg har tavshedspligt angående alle forhold, som de bliver bekendt med under proceduren. De kontraherende stater træffer passende foranstaltninger til retsforfølgning af ethvert brud på tavshedspligten. De meddeler disse foranstaltninger til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som underretter de øvrige kontraherende stater herom.

7. De kontraherende stater træffer alle nødvendige foranstaltninger, for at det rådgivende udvalg kan træde sammen straks efter, at det har fået sagen forelagt.

Artikel 10

1. Med henblik på den i artikel 7 nævnte procedure kan de pågældende forbundne foretagender forelægge det rådgivende udvalg alle oplysninger, beviser eller dokumenter, der forekommer dem nyttige med henblik på den afgørelse, der skal træffes. Foretagererne og de kompetente myndigheder i de berørte kontraherende stater har pligt til at besvare enhver anmodning fra det rådgivende udvalg om at få forelagt oplysninger, beviser eller dokumenter. Dette må dog ikke have til følge, at de kompetente myndigheder i de kontraherende stater forpligtes til:

- a) at udføre forvaltningsakter, der strider mod intern lovgivning eller sædvanlig forvaltningspraksis
- b) at meddele oplysninger, der ikke kan opnås ifølge intern lovgivning eller sædvanlig forvaltningspraksis, eller
- c) at meddele oplysninger, som ville røbe kommercielle, industrielle eller faglige hemmeligheder, forretningsmetoder eller oplysninger, hvis meddelelse ville stride mod almene interesser (ordre public).

2. Hver af de forbundne foretagender kan efter anmodning blive hørt i eller lade sig repræsentere for det rådgivende

udvalg. Hvis udvalget ønsker det, skal de forbundne foretagender give møde for det eller lade sig repræsentere for det.

Artikel 11

1. Det i artikel 7 nævnte rådgivende udvalg afgiver sin udtalelse senest seks måneder fra den dag, sagen er forelagt det.

Det rådgivende udvalg skal lægge artikel 4 til grund for sin udtalelse.

2. Det rådgivende udvalg vedtager sin udtalelse med simpelt flertal blandt medlemmerne. De pågældende kompetente myndigheder kan vedtage at fastsætte supplerende procedureregler.

3. Det rådgivende udvalgs procedureomkostninger med undtagelse af de udgifter, som de forbundne foretagender selv har afholdt, fordeles ligeligt mellem de pågældende kontraherende stater.

Artikel 12

1. De kompetente myndigheder, der deltager i den i artikel 7 nævnte procedure, træffer ved fælles aftale på grundlag af bestemmelserne i artikel 4 en afgørelse, som skal sikre, at dobbeltbeskatningen ophæves inden seks måneder fra den dag, det rådgivende udvalg har afgivet sin udtalelse.

De kompetente myndigheder kan træffe en afgørelse, som afviger fra det rådgivende udvalgs udtalelse. Hvis de ikke kan nå til enighed herom, skal de handle i overensstemmelse med udtalelsen.

2. De kompetente myndigheder kan vedtage at offentliggøre den i stk. 1 nævnte afgørelse, hvis de pågældende foretagender er indforståede.

Artikel 13

Den omstændighed, at de berørte kontraherende stater har truffet endelig bestemmelse med hensyn til beskatningen af overskuddet fra en transaktion mellem forbundne foretagender, er ikke til hinder for anvendelse af de i artikel 6 og 7 nævnte procedurer.

Artikel 14

I forbindelse med denne konvention betragtes dobbeltbeskatning af overskud som ophævet:

- a) hvis overskuddet er medtaget i beregningen af det skattepligtige overskud i blot en stat, eller
- b) hvis den skat, som opkræves af dette overskud i en stat, nedsættes med et beløb svarende til den skat, som skal svares af det i den anden stat.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 15

Denne konvention er ikke til hinder for overholdelse af mere omfattende forpligtelser med hensyn til ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud i medfør af andre konventioner, som de kontraherende stater deltager eller vil deltage i, eller i medfør af disse staters interne lovgivning.

Artikel 16

1. Det geografiske anvendelsesområde for denne konvention er det i artikel 227, stk. 1, i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab fastsatte, jf. dog stk. 2 nedenfor.

2. Denne konvention finder ikke anvendelse på

- de franske territorier, der er nævnt i bilag IV til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab
- Færøerne og Grønland.

Artikel 17

Denne konvention ratificeres af de kontraherende stater. Ratifikationsdokumenterne deponeres hos generalsekretæren for Rådet for De Europæiske Fællesskaber.

Artikel 18

Denne konvention træder i kraft den første dag i den tredje måned efter, at den signatarstat, der som den sidste deponerer sit ratifikationsdokument, har gjort dette. Konventionen finder anvendelse på de procedurer, der er nævnt i artikel 6, stk. 1, og som indledes, efter at den er trådt i kraft.

Artikel 19

Generalsekretæren for Rådet for De Europæiske Fællesskaber giver signatarstaterne meddelelse om:

- a) deponeringen af de enkelte ratifikationsdokumenter
- b) denne konventions ikrafttrædelsesdato
- c) den i artikel 9, stk. 4, omhandlede liste over de af de kontraherende stater udpegede uafhængige personer samt de ændringer, der foretages i listen.

Artikel 20

Denne konvention er indgået for en periode på fem år. Seks måneder inden udløbet af denne periode mødes de kontraherende stater for at træffe afgørelse om forlængelse af dens

gyldighedsperiode samt om enhver anden eventuel foranstaltning i forbindelse hermed.

Artikel 21

Hver af de kontraherende stater kan til enhver tid anmode om revision af konventionen. Formanden for Rådet for De Europæiske Fællesskaber indkalder i så fald til en revisionskonference.

Artikel 22

Denne konvention, der er udfærdiget i ét eksemplar på dansk, engelsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed, deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for de Europæiske Fællesskaber. Generalsekretæren fremsender en bekræftet genpart til hver af signatarstaternes regeringer.

SLUTAKT

DE BEFULDMÆGTIGEDE FOR DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

forsamlet i Bruxelles, den treogtyvende juli nittenhundrede og halvfems med henblik på undertegnelsen af konventionen om dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud,

har ved underskrivelsen af nævnte konvention,

a) vedtaget følgende fælleserklæringer, der er knyttet til denne slutakt:

- erklæring ad artikel 4, stk. 1
- erklæring ad artikel 9, stk. 6
- erklæring ad artikel 13

b) taget følgende ensidede erklæringer, der er knyttet til denne slutakt, til efterretning:

- erklæring fra Frankrig og Det Forenede Kongerige ad artikel 7
- individuelle erklæringer fra de kontraherende stater ad artikel 8
- erklæring fra Forbundsrepublikken Tyskland ad artikel 16.

En fe de lo cual, los abajo firmantes suscriben la presente Acta Final.

Til bekræftelse heraf har undertegnede underskrevet denne slutakt.

Zu Urkund dessen haben die Unterzeichneten ihre Unterschrift unter diese Schlußakte gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφωντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα τελική πράξη.

In witness whereof, the undersigned have signed this Final Act.

En foi de quoi, les soussignés ont apposé leurs signatures au bas du présent acte final.

Dá fhianú sin, chuir na daoine thíos-sínte a lámh leis an Ionstraim Chríochnaitheach seo.

In fede di che, i sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce al presente atto finale.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden hun handtekening onder deze Slotakte hebben gesteld.

Em fé do que os abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final do presente Acto Final.

Hecho en Bruselas, el veintitrés de julio de mil novecientos noventa.

Udfærdiget i Bruxelles, den treogtyvende juli nitten hundrede og halvfems.

Geschehen zu Brüssel am dreiundzwanzigsten Juli neunzehnhundertneunzig.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι τρεις Ιουλίου χίλια εννιακόσια ενενήντα.

Done at Brussels on the twenty-third day of July in the year one thousand nine hundred and ninety.

Fait à Bruxelles, le vingt-trois juillet mil neuf cent quatre-vingt-dix.

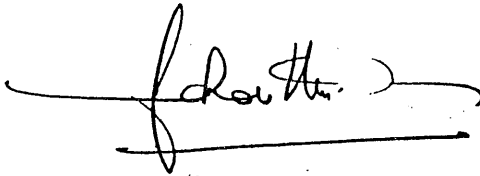
Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an tríú lá fichead de Iúil, míle naoi gcéad nócha.

Fatto a Bruxelles, addì ventitré luglio millenovecentonovanta.

Gedaan te Brussel, de drieëntwintigste juli negentienhonderd negentig.

Feito em Bruxelas, em vinte e três de Julho de mil novecentos e noventa.

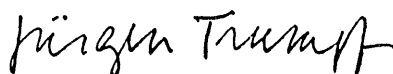
Pour Sa Majesté le Roi des Belges
Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen

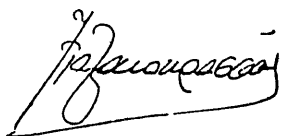
For Hendes Majestæt Danmarks Dronning

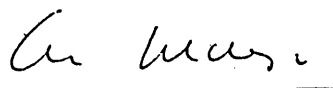
Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland

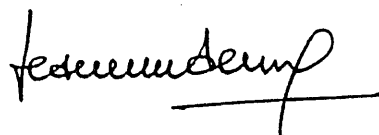
Για τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por Su Majestad el Rey de España

Pour le président de la République française

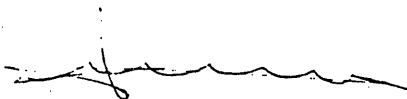
For the President of Ireland
Thar ceann Uachtarán na hÉireann

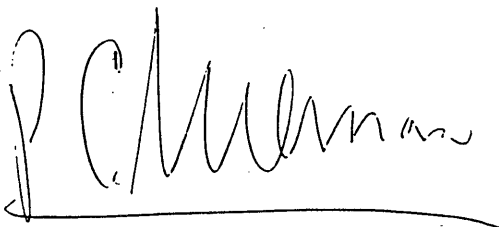
Per il presidente della Repubblica italiana

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg

A handwritten signature in black ink, appearing to be a stylized name with a long horizontal stroke at the end.

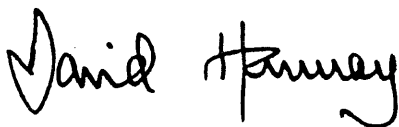
Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

A handwritten signature in black ink, consisting of a large initial 'P' followed by a name that appears to be 'Muller'.

Pelo Presidente da República Portuguesa

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Júlio Augusto'.

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'David Harvey'.

FÆLLESERKLÆRINGER**Erklæring ad artikel 4, nr. 1**

Bestemmelserne i artikel 4, nr. 1, dækker såvel det tilfælde, hvor en transaktion foretages direkte mellem to juridisk selvstændige foretagender, som det tilfælde, hvor en transaktion foretages mellem den ene af foretagenderne og det andet foretagendes faste driftssted, der er beliggende i en tredje kontraherende stat.

Erklæring ad artikel 9, stk. 6

Medlemsstaterne er helt frit stillet med hensyn til arten og omfanget af passende foranstaltninger til retsforfølgning af ethvert brud på tavshedspligten.

Erklæring ad artikel 13

Såfremt de afgørelser om beskatning, som er omfattet af den i artikel 6 og 7 nævnte procedure, er blevet ændret i en eller flere af de pågældende kontraherende stater efter afslutningen af den i artikel 6 nævnte procedure eller efter den i artikel 12 omhandlede afgørelse, og det på grund af anvendelsen af resultatet af denne procedure eller denne afgørelse medfører dobbeltbeskatning i henhold til artikel 1, finder artikel 6 og 7 anvendelse.

ENSIDEDE ERKLÆRINGER

Erklæring ad artikel 7

Frankrig og Det Forenede Kongerige erklærer, at de vil anvende artikel 7, stk. 3.

Individuelle erklæringer fra de kontraherende stater ad artikel 8

Belgien

Ved »alvorlig straf« forstås en straf eller administrativ sanktion i tilfælde af:

- enten strafbare handlinger med henblik på skattesvig
- eller overtrædelser af loven om indkomstskat eller bekendtgørelser i medfør af denne, som begås med bedrageriske eller skadelige hensigter.

Danmark

Begrebet »alvorlig straf« afgrænses for Danmarks vedkommende som straf for forsætlig overtrædelse af strafbestemmelser i straffeloven eller særlovgivningen i tilfælde, hvor straffesagen ikke kan afgøres administrativt.

Sager om overtrædelse af strafbestemmelser i skattelovgivningen kan som hovedregel afgøres administrativt, når det skønnes, at overtrædelsen ikke vil medføre højere straf end bøde.

Forbundsrepublikken Tyskland

Som »alvorlig straf« betragtes frihedsstraf og bødestraf, herunder også administrativt pålagte bøder, for overtrædelser af skattelovgivningen.

Grækenland

Efter græsk skattelovgivning vil en virksomhed kunne idømmes »alvorlig straf«:

1. Hvis den undlader at indsende angivelser eller indsender urigtige angivelser om skatter og afgifter, som i henhold til gældende bestemmelser skal indeholdes og betales til det offentlige, eller om merværdiafgift, omsætningsafgift eller den særlige afgift på luksusvarer, dersom det samlede beløb af ovennævnte skatter og afgifter, som virksomheden skulle have opgivet og betalt til det offentlige, på grundlag af transaktioner eller lignende, som er udført i løbet af et kalenderhalvår, overstiger et beløb på 600 000 drakmer eller et beløb på 1 000 000 drakmer for et kalenderår.
2. Hvis den undlader at opgive skattepligtig indkomst, dersom det ikke opgives indkomstbeløb er skattepligtigt med et beløb på over 300 000 drakmer.
3. Hvis den undlader at udfærdige de afgiftsбилag, der er foreskrevet i »lovbog om afgiftsбилag«.

4. Hvis den udfærdiger afgiftsbilag, jf. punkt 3 ovenfor, med urigtige angivelser af mængde, enhedspris eller værdi, for så vidt de urigtige oplysninger resulterer i en forskel på mere end 10 % af varernes, tjenesteydelseernes eller generelt transaktionens samlede mængde eller værdi.
5. Hvis den fører urigtige forretningsbøger eller udfærdiger urigtige afgiftsbilag, jf. »lovbog om afgiftsbilag«, og for så vidt oplysningernes unøjagtighed konstateres ved den almindelige kontrol og kontrolresultatet stadfæstes endeligt enten ved bilæggelse af tvisten ad administrativ vej eller fordi den frist, der er fastsat for indbringelse af klage, er udløbet, eller ved endelig afgørelse, truffet af en forvaltningsdomstol, og dersom de faktiske bruttoindtægter i kontrolperioden udviser en forskel på over 20 %, men dog ikke under 1 000 000 drakmer, i forhold til de opgivne bruttoindtægter.
6. Hvis den ikke opfylder forpligtelsen til at opbevare sine forretningsbøger og afgiftsbilag, som foreskrevet i de pågældende bestemmelser i »lovbog om afgiftsbilag«.
7. Hvis den udfærdiger falske, fiktive eller forfalskede fakturaer for varer eller tjenesteydelser eller på nogen måde udfærdiger falske, fiktive eller forfalskede afgiftsbilag, jf. punkt 3 ovenfor.
 Som falske anses bl.a. afgiftsbilag, som på en eller anden måde er perforeret eller forsynet med stempel, uden at der i det pågældende register hos den kompetente afgiftsmyndighed er gjort bemærkning om, at det har været underkastet kontrol, og for så vidt den person, der er forpligtet til at lade en sådan kontrol foretage, er vidende om, at der ikke er indført en sådan bemærkning om kontrol af det pågældende afgiftsbilag. Endvidere anses et afgiftsbilag for falsk, hvis hovedindholdet og de øvrige angivelser i det originale bilag eller i en fotokopi eller genpart heraf afviger fra angivelserne på talonen.
 For fiktive anses bl.a. afgiftsbilag, som er udfærdiget vedrørende en transaktion, handel eller af enhver anden grund, som er helt eller delvis ikke-eksisterende, eller vedrørende en transaktion, som er udført af personer, der ikke er de samme som dem, der er angivet i afgiftsbilaget.
8. Hvis den bevidst på en hvilken som helst måde medvirker til at udfærdige falske afgiftsbilag eller er bekendt med, at bilagene er falske eller fiktive, og på en hvilken som helst måde medvirker til, at de udleveres, eller accepterer falske, fiktive eller forfalskede afgiftsbilag med henblik på at fortie oplysninger om beregningsgrundlaget.

Spanien

»Alvorlig straf« omfatter administrative sanktioner for alvorlige overtrædelser af skatteloven samt straf for forbrydelser over for skattevæsenet.

Frankrig

»Alvorlig straf« omfatter strafferetlige sanktioner samt skattemæssige sanktioner over for den, som undlader at give oplysninger efter modtagelse af udtrykkelig begæring, som handler i ond tro, som begår svig, som modsætter sig kontrol, som undlader at opgive indtægter eller udloddet udbytte, eller som misbruger reglerne.

Irland

»Alvorlig straf« omfatter sanktioner for den, som:

- a) undlader at indgive selvangivelse
- b) forsætlig eller på grund af forsømmelighed indgiver urigtig selvangivelse
- c) ikke fører de foreskrevne bøger
- d) ikke stiller dokumenter og bøger til rådighed ved kontrol
- e) stiller forhindringer i vejen for øvrighedspersoner
- f) undlader at opgive skattepligtig indkomst
- g) indgiver urigtig selvangivelse for at opnå skattelettelser.

Følgende love omfatter ovenstående pr. 3. juli 1990:

- Income Tax Act af 1967, Part XXXV
- Finance Act af 1968, Section 6
- Corporation Tax Act af 1976, Part XIV
- Finance Act af 1983, Section 94.

Alle senere strafferetlige bestemmelser, som træder i stedet for, ændrer eller ajourfører ovenstående, er ligeledes omfattet.

Italien

Ved »alvorlig straf« forstås sanktioner for ulovlige handlinger, som i henhold til italiensk lov betragtes som overtrædelser af skatteloven.

Luxembourg

Luxembourg betragter som »alvorlig straf« en straf, som den anden kontraherende stat har erklæret værende en sådan med henblik på anvendelse af artikel 8.

Nederlandene

Ved »alvorlig straf« forstås en sanktion, som en dommer har idømt for enhver forsætlig handling, der er anført i artikel 68, stk. 1, i den almindelige skattelov.

Portugal

Ved udtrykket »alvorlig straf« forstås straffe i henhold til strafferetten og straffe i skattesager, der idømmes for svig eller ved overtrædelser, for hvilke den idømte bøde overstiger 1 000 000 (en million) escudos.

Det Forenede Kongerige

Det Forenede Kongerige fortolker »alvorlig straf« som omfattende straf og administrative sanktioner for ukorrekt førte bøger, ukorrekte anmodninger om skattelettelse eller ukorrekte selvangivelser med henblik på forsætlig skattesvig eller på grund af forsømmelighed.

Erklæring fra Forbundsrepublikken Tyskland ad artikel 16

Regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland forbeholder sig ret til ved deponeringen af ratifikationsdokumentet at erklære, at konventionen finder tilsvarende anvendelse på Land Berlin.
